

Sygn. akt III KK 98/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 września 2013 r.,  
sprawy J. Z.  
skazanego z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk oraz art. 200 § 1 kk  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w E.  
z dnia 29 listopada 2012 r., sygn. akt VI Ka [...]  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.  
z dnia 20 lipca 2012 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy J. Z. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża J.Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w E., wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie VI Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 lipca 2012 r., wydany w sprawie II K [...], którym J. Z. został skazany za przestępstwa zakwalifikowane z art. 197 § 1 i 2 kk oraz z art. 200 § 1 kk na karę łączną trzech lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego J. Z. wniósł jego obrońcy i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.,

poprzez brak prawidłowej kontroli apelacyjnej, przez co wydane orzeczenia nie zostało poprzedzone wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, która by w najmniejszym nawet stopniu nie naruszała zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. oraz sporządzenia uzasadnienia wyroku, w sposób nie odpowiadający wymogom określonym w wymienionym wyżej przepisie, co w konsekwencji uniemożliwia merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującą bezkrytycznie wyrok sądu pierwszej instancji”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w E., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. Z. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast J. Z. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k..

Rozważając zarzuty tej kasacji, przede wszystkim trzeba zwrócić uwagę na to, że choć zawiera ona zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to jednak, wobec wskazania jako naruszonego przez ten Sąd art. 7 k.p.k. i stwierdzeń dotyczących tego naruszenia, uznać należało, że skarżący czyni zarzut Sądowi Okręgowemu, że w uzasadnieniu swego orzeczenia nie przedstawił pełnej oceny, według reguł określonych w art. 7 k.p.k., wszystkich przeprowadzonych dowodów. Jednocześnie z treści zarzutu kasacji wynika, że, zdaniem obrońcy, Sąd odwoławczy, w istocie, w ogóle nie odniósł się do zarzutów apelacji i, przede wszystkim, nie zdyskwalifikował, co należało uczynić, oceny dowodów będącej w tej sprawie udziałem Sądu pierwszej instancji, co ma świadczyć o tym, że Sąd Okręgowy nie dokonał rzetelnej kontroli apelacyjnej. Takie też stanowisko prezentuje obrońca w uzasadnieniu kasacji, gdzie oprócz obszernego opisanie tego co orzekły w tej sprawie Sądy obu instancji, zaprezentował własną ocenę przeprowadzonych w tej sprawie dowodów i powtórzył, wraz z uzasadnieniem, zarzuty apelacji, z jednoczesnym stwierdzeniem,

że Sąd odwoławczy do tych zarzutów się nie odniósł w ogóle albo w sposób zupełnie nieprzekonujący.

Zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy, w tej sprawie, art. 7 k.p.k. musiałby zostać za wręcz niedopuszczalny, jako że Sąd ten w postępowaniu odwoławczym nie tylko nie przeprowadzał dowodów, ale równie nie dokonywał odmiennych niż Sąd Rejonowy ustaleń i oceny przeprowadzonych przez ten ostatni Sąd dowodów.

Jednakże, staranna lektura uzasadnień orzeczeń Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego sporządzonych w tej sprawie prowadzi do wniosku, że treść tych uzasadnień spełnia wymogi, odpowiednio, art. 424 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., odnosząc się jeżeli chodzi o uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, także do prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji według reguł określonych w art. 7 k.p.k..

Wbrew twierdzeniu obrońcy, Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swego orzeczenia odniósł się do wszystkich zarzutów i uczynił to nie „ogólnikowo”, lecz w pełni i w sposób właściwie syntetyczny nie tylko podzielił stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji, które słusznie uznał za w pełni przekonujące, ale, co do wszystkich zarzutów, przedstawił zasadnicze argumenty przemawiające za uznaniem rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego za trafne. Sąd Okręgowy ponownie rozważył, i to przekonująco, dlaczego: ustalenia Sądu pierwszej instancji należało uznać za trafne (s. 2 i n. uzasadnienia SO), zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne (s. 3-5 i 7-9 uzasadnienia SO), nie było potrzeby konfrontowania pokrzywdzonej ze świadkami – koleżankami (s. 8,9 uzasadnienia SO), co nie stanowiło ze strony Sądu pierwszej instancji obrazy przepisu art. 442 § 3 k.p.k. (s. 6-10 uzasadnienia SO). Obrońca, tak jak to uczynił w uzasadnieniu apelacji, ograniczył się do przedstawienia własnej oceny przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, nie wykazując, w apelacji, że ocena w tym zakresie dokonana przez Sąd Rejonowy sprzeczna była z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., i nie wykazując w kasacji, że rozważając tę problematykę Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 457 § 3 k.p.k..

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.